

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

4. září 2014*

„Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Prostor svobody, bezpečnosti a práva — Nařízení (ES) č. 810/2009 — Článek 24 odst. 1 a článek 34 — Jednotné vízum — Prohlášení jednotného víza za neplatné nebo jeho zrušení — Platnost jednotného víza vyznačeného v neplatném cestovním dokladu — Nařízení (ES) č. 562/2006 — Článek 5 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 — Hraniční kontroly — Podmínky vstupu — Vnitrostátní právní úprava vyžadující platné vízum vyznačené v platném cestovním dokladu“

Ve věci C-575/12,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Administratīvā apgabaltiesa (Lotyšsko) ze dne 4. prosince 2012, došlým Soudnímu dvoru dne 7. prosince 2012, v řízení

Air Baltic Corporation AS

proti

Valsts robežsardze,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení L. Bay Larsen (zpravodaj), předseda senátu, M. Safjan, J. Malenovský, A. Prechal a K. Jürimäe, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 19. března 2014,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Air Baltic Corporation AS I. Jansonsem a M. Freimane, právními poradci,
- za lotyšskou vládu I. Kalniņšem a D. Pelše, jako zmocněnci,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. Palatiellem, avvocato dello Stato,
- za finskou vládu J. Heliskoskim a J. Leppem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: lotyšština.

— za švýcarskou vládu D. Klingelem, jako zmocněncem,
— za Evropskou komisi G. Wilsem a A. Saukou, jako zmocněnci,
po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 21. května 2014,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) (Úř. věst. L 105, s. 1), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010 ze dne 25. března 2010 (Úř. věst. L 85, s. 1, dále jen „Schengenský hraniční kodex“), a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) (Úř. věst. L 243, s. 1).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi leteckou společností Air Baltic Corporation AS (dále jen „Air Baltic“) a Valsts robežsardze (pohraniční stráž) ve věci rozhodnutí posledně uvedené uložit společnosti Air Baltic správní pokutu za to, že do Lotyšska přepravila osobu, která neměla doklady nezbytné k překročení hranice.

Právní rámec

Unijní právo

Schengenský hraniční kodex

- 3 Body 4, 6, 7, 8 a 19 odůvodnění Schengenského hraničního kodexu znějí následovně:
„(4) Pokud jde o ochranu vnějších hranic, je vytvoření ‚společného souboru‘ právních předpisů, především konsolidací a rozvojem *acquis*, jednou ze základních složek společné politiky v oblasti řízení vnějších hranic [...]
[...]
(6) Ochrana hranic je věcí zájmu nejen členského státu, na jehož vnějších hranicích se provádí, nýbrž všech členských států, které zrušily ochranu vnitřních hranic. Ochrana hranic by měla pomáhat v boji proti nedovolenému přistěhovalectví a obchodování s lidmi a zabránit jakékoliv hrozbě pro vnitřní bezpečnost, veřejný pořádek, veřejné zdraví a mezinárodní vztahy členských států.
(7) Hraniční kontroly by se měly provádět takovým způsobem, aby byla plně respektována lidská důstojnost. Ochrana hranic by se měla provádět profesionálně a s úctou a měla by být přiměřena sledovaným cílům.
(8) Ochranu hranic netvoří pouze kontroly osob na hraničních přechodech a ostraha mezi hraničními přechody, ale také analýza rizik pro vnitřní bezpečnost a analýza hrozeb, které mohou mít vliv na bezpečnost vnějších hranic. Je proto nezbytné stanovit podmínky, kritéria a prováděcí pravidla, jimiž se budou řídit kontroly na hraničních přechodech a ostraha hranic.
[...]

(19) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž stanovení pravidel vztahujících se na přeshraniční pohyb osob, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jej může být lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku [5 SEU]. [...]"

4 Článek 1 uvedeného kodexu, nadepsaný „Předmět a zásady“, stanoví:

„Tímto nařízením se stanoví neprovádění opatření na ochranu hranic ve vztahu k osobám překračujícím vnitřní hranice mezi členskými státy Evropské unie.

Stanoví se jím pravidla, kterými se řídí opatření na ochranu hranic ve vztahu k osobám překračujícím vnější hranice členských států Evropské unie“.

5 Podle čl. 2 bodu 10 uvedeného kodexu se „hraničními kontrolami“ rozumí kontroly prováděné na hraničních přechodech, aby se zajistilo, že osobám, včetně jejich dopravních prostředků a předmětů, které mají v držení, může být povolen vstup na území členských států nebo jeho opuštění“.

6 Článek 5 téhož kodexu, nadepsaný „Podmínky vstupu pro státní příslušníky třetích zemí“, v odst. 1 stanoví:

„Pro pobyty, jejichž délka nepřekročí za období šesti měsíců dobu delší než tři měsíce, platí pro vstup státních příslušníků třetích zemí tyto podmínky:

- a) mají platný cestovní doklad nebo doklady, které je opravňují k překročení hranice,
- b) mají platné vízum, pokud je požadováno na základě nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15. března 2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni [Úř. věst. L 81, s. 1] [...],
- c) zdůvodní účel a podmínky předpokládaného pobytu a mají zajištěny dostatečné prostředky pro obživu jak na dobu předpokládaného pobytu, tak na návrat do své země původu nebo na průjezd do třetí země, ve které je zaručeno jejich přijetí, nebo jsou schopni si tyto prostředky legálním způsobem opatřit,
- d) nejsou osobami vedenými v SIS [Schengenském informačním systému], jimž má být odepřen vstup,
- e) nejsou považováni za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy kteréhokoliv z členských států, zejména nejsou osobami, jimž má být podle vnitrostátních databází členských států odepřen vstup ze stejných důvodů.“

7 Článek 5 Schengenského hraničního kodexu v odst. 4 uvádí, že členský stát může odchýlně od odstavce 1 téhož článku povolit státním příslušníkům třetích zemí nacházejícím se ve zvláštní situaci vstup na své území, ačkoli nesplňují všechny podmínky uvedené v tomto odstavci.

8 Článek 6 odst. 1 druhý pododstavec Schengenského hraničního kodexu upřesňuje, že veškerá opatření přijatá při plnění těchto úkolů příslušníky pohraniční stráže jsou přiměřená cílům, které taková opatření sledují.

9 Článek 7 téhož kodexu, nadepsaný „Hraniční kontroly osob“, v odst. 1 a 3 uvádí:

„1. Přeshraniční pohyb na vnějších hranicích podléhá kontrolám, které provádějí příslušníci pohraniční stráže. Kontroly se provádějí v souladu s touto kapitolou.

[...]

3. Při vstupu a výstupu jsou státní příslušníci třetích zemí podrobeni důkladné kontrole.

a) Důkladné kontroly při vstupu sestávají z ověření podmínek vstupu vymezených v čl. 5 odst. 1 a případně dokladů povolujících pobyt a výkon pracovní činnosti. To zahrnuje podrobné přezkoumání následujících aspektů:

i) ověření, zda má státní příslušník třetí země doklad, který je platný pro překročení hranic a jemuž neskončila doba platnosti, a zda je k dokladu případně připojeno požadované vízum nebo povolení k pobytu,

[...]

iii) kontrolu vstupních a výstupních razítek v cestovním dokladu dotyčného státního příslušníka třetí země, aby se porovnáním data vstupu a výstupu ověřilo, zda již daná osoba nepřekročila maximální délku povoleného pobytu na území členských států,

[...]“

10 Článek 8 uvedeného kodexu v odst. 1 stanoví, že hraniční kontroly na vnějších hranicích mohou být v důsledku mimořádných a nepředvídaných okolností zmírněny.

11 Článek 10 Schengenského hraničního kodexu v odst. 1 a 3 stanoví:

„1. Cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Vstupním nebo výstupním razítkem se opatřují zejména:

a) doklady s platným vízem, které státnímu příslušníkovi třetí země umožňují překročit hranici,

[...]

3. [...]

Výjimečně lze na žádost státního příslušníka třetí země upustit od otisku vstupního nebo výstupního razítka, jestliže by takový otisk mohl této osobě způsobit závažné potíže. V takovém případě musí být vstup nebo výstup zaznamenán na odděleném listě s uvedením jména a příjmení a čísla pasu této osoby. Tento list se předá státnímu příslušníkovi třetí země.“

12 Článek 13 Schengenského hraničního kodexu stanoví:

„1. Vstup na území členských států se odepře státnímu příslušníkovi třetí země, který nesplňuje všechny podmínky vstupu vymezené v čl. 5 odst. 1 a nepatří do některé z kategorií osob uvedených v čl. 5 odst. 4. Tím není dotčeno uplatnění zvláštních ustanovení týkajících se práva na azyl a mezinárodní ochrany nebo vystavování dlouhodobých víz.

2. Vstup lze odepřít pouze na základě zdůvodněného rozhodnutí, které uvádí přesné důvody odepření. Rozhodnutí přijímá orgán, který je k tomuto účelu zmocněn vnitrostátními právními předpisy. Uvedené rozhodnutí nabývá ihned účinku.

Zdůvodněné rozhodnutí, které uvádí přesné důvody odepření, se vydává prostřednictvím jednotného formuláře uvedeného v příloze V části B, který vyplňuje orgán zmocněný k odepření vstupu na základě vnitrostátních právních předpisů. Vyplněný jednotný formulář se předá dotyčnému státnímu příslušníkovi třetí země, který na něm potvrdí, že rozhodnutí o odepření vstupu převzal.

3. Osoby, jimž byl odepřen vstup, mají právo na odvolání. Odvolání se podávají v souladu s vnitrostátními právními předpisy. [...]

[...]

6. Prováděcí pravidla pro odepření vstupu jsou uvedena v příloze V části A.“

13 Podle přílohy V části A bodu 1 písm. b) téhož kodexu napíše v případě odepření vstupu zmocněný příslušník pohraniční stráže nesmazatelným inkoustem písmena odpovídající důvodům odepření vstupu, jejichž seznam je uveden na jednotném formuláři pro odepření vstupu.

14 Formulář uvedený v příloze V části B uvedeného kodexu zahrnuje zejména soubor devíti políček, jejichž využití umožňuje příslušným orgánům uvést přesné důvody odepření vstupu na hranicích.

Vízový kodex

15 Bod 3 odůvodnění vízového kodexu zní následovně:

„Pokud jde o vízovou politiku, vytvoření ‚společného souboru‘ právních předpisů prostřednictvím konsolidace a rozvoje *acquis* [příslušná ustanovení Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 [mezi vládami států Hospodářské unie Belgie, Nizozemska a Lucemburska (Benelux), Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19), podepsané v Schengenu dne 19. června 1990]] a Společné konzulární instrukce je [...] jedním z hlavních prvků ‚dalšího rozvoje společné vízové politiky jakožto součásti mnohvrstevného systému zaměřeného na usnadnění oprávněného cestování a na boj proti nedovolenému přistěhovalectví prostřednictvím další harmonizace vnitrostátních právních předpisů a způsobů zpracování na místních konzulárních úřadech‘ [...].“

16 Článek 24 odst. 1 první a druhý pododstavec výše uvedeného kodexu stanoví:

„Doba platnosti víza a délka povoleného pobytu vychází z posouzení provedeného v souladu s článkem 21.

Vízum může být uděleno pro jeden, dva nebo více vstupů. Doba platnosti je nejvýše pět let.“

17 Článek 29 uvedeného kodexu v odst. 1 a 2 stanoví:

„1. Vytištěný vízový štítek [...] se připojí do cestovního dokladu [...]

2. Pokud členský stát, který vízum udělil, neuznává cestovní doklad žadatele, použije se pro připojení víza samostatný formulář pro připojení víza.“

18 Článek 30 téhož kodexu upřesňuje, že „pouhé držení jednotného víza [...] neopravňuje automaticky ke vstupu“.

19 Článek 33 vízového kodexu za určitých zvláštních okolností umožňuje prodloužení doby platnosti nebo doby trvání povoleného pobytu v rámci uděleného víza.

20 Článek 34 uvedeného kodexu v odst. 1 a 2 stanoví:

„1. Vízum se prohlásí za neplatné, pokud je zřejmé, že v době udělování víza nebyly splněny podmínky udělení víza, zejména pokud existují závažné důvody se domnívat, že vízum bylo získáno podvodným způsobem. Vízum v zásadě prohlašuje za neplatné příslušný orgán členského státu, který vízum udělil. Vízum může prohlásit za neplatné příslušný orgán jiného členského státu [...]

2. Vízum ze zruší, pokud je zřejmé, že podmínky udělení víza již nejsou nadále plněny. Vízum v zásadě zrušuje příslušný orgán členského státu, který vízum udělil. Vízum může zrušit příslušný orgán jiného členského státu [...]

Lotyšské právo

21 Zákon o přistěhovalectví (Imigrācijas likums) ze dne 20. listopadu 2002 (*Latvijas Vēstnesis*, 2000, č. 169) v čl. 4 odst. 1 stanoví:

„Cizinec má právo vstoupit na území Lotyšské republiky a pobývat zde, pokud má současně:

- 1) platný cestovní doklad [...]
- 2) platné vízum v platném cestovním dokladu [...]

Spor v původním řízení a předběžné otázky

22 Dne 8. října 2010 přepravila společnost Air Baltic do Lotyšska v rámci letu z Moskvy do Rigy indického občana, který při hraniční kontrole provedené na letišti v Rize předložil platný indický pas, v němž nebylo vyznačeno jednotné vízum, a neplatný indický pas s vyznačeným jednotným vízem pro více vstupů, uděleným Italskou republikou a platným od 25. května 2009 do 25. května 2014. Neplatný pas obsahoval následující poznámku: „neplatný pas. Platná víza v pase nebyla prohlášena za neplatná“.

23 Tomuto indickému občanovi byl na hranici odepřen vstup na lotyšské území z důvodu, že neměl platné vízum.

24 Rozhodnutím ze dne 14. října 2010 uložil Valsts robežsardze společnosti Air Baltic správní pokutu ve výši 2000 lotyšských latů (LVL) z důvodu, že přepravením tohoto indického občana se společnost Air Baltic dopustila správního deliktu tím, že do Lotyšska přepravila osobu, která neměla cestovní doklady nezbytné k překročení hranice.

25 Stížnost podaná společností Air Baltic k vedoucímu Valsts robežsardze proti uvedenému rozhodnutí byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 9. prosince 2010.

26 Air Baltic nato podala žalobu proti poslední uvedenému rozhodnutí k administrativě rajona tiesa (správní soud prvního stupně). Rozsudkem ze dne 12. srpna 2011 tento soud žalobu společnosti Air Baltic zamítl.

27 Air Baltic se proti uvedenému rozsudku odvolala k předkládajícímu soudu.

28 Administratīvā apgabaltiesa (Krajský správní soud), maje za to, že pro rozhodnutí sporu, jenž mu byl předložen, je nezbytný výklad Schengenského hraničního kodexu a vízového kodexu, se za těchto okolností rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Musí být článek 5 [Schengenského hraničního kodexu] vykládán v tom smyslu, že vstup státního příslušníka třetí země podléhá povinné podmínce existence platného víza vyznačeného v platném cestovním dokladu?
- 2) Má podle ustanovení [vízového kodexu] prohlášení cestovního dokladu, v němž je vyznačen vízový štítek, za neplatný za následek i neplatnost víza?
- 3) Jsou vnitrostátní ustanovení, která stanoví pro vstup státního příslušníka třetí země podmínku existence platného víza vyznačeného v platném cestovním dokladu, v souladu s ustanoveními [Schengenského hraničního kodexu] a [vízového kodexu]?“

K předběžným otázkám

Ke druhé otázce

- 29 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu, kterou je nutno zkoumat na prvním místě, je, zda musejí být čl. 24 odst. 1 a článek 34 vízového kodexu vykládány v tom smyslu, že prohlášení cestovního dokladu za neplatný orgánem třetí země má automaticky za následek neplatnost jednotného víza vyznačeného v tomto dokladu.
- 30 V tomto ohledu je nutno podotknout, že podle čl. 24 odst. 1 vízového kodexu stanoví příslušný orgán při vydání jednotného víza dobu platnosti tohoto víza. Tato doba může být dále na základě článku 33 tohoto kodexu za určitých zvláštních okolností prodloužena.
- 31 Podle čl. 34 odst. 1 a 2 uvedeného kodexu se však vízum prohlásí za neplatné, pokud je zřejmé, že v době udělování víza nebyly splněny podmínky udělení víza, a zruší se, pokud je zřejmé, že tyto podmínky již nejsou nadále plněny.
- 32 Jednotné vízum tedy zůstává v platnosti přinejmenším do uplynutí doby platnosti stanovené při vydání tohoto víza příslušným orgánem vydávajícího členského státu, ledaže je zrušeno nebo prohlášeno za neplatné před uplynutím této doby podle článku 34 vízového kodexu.
- 33 Z odstavců 1 a 2 uvedeného článku nicméně vyplývá, že prohlášení jednotného víza za neplatné nebo jeho zrušení vyžaduje přijetí zvláštního rozhodnutí vydaného pro tyto účely příslušnými orgány členského státu, který vízum udělil, nebo jiného členského státu. Orgán třetí země tudíž nemá pravomoc prohlásit jednotné vízum za neplatné.
- 34 Rozhodnutí takového orgánu prohlásit cestovní doklad opatřený jednotným vízem za neplatný nemůže být tudíž považováno za prohlášení tohoto víza za neplatné nebo jeho zrušení.
- 35 Z článku 34 vízového kodexu ostatně vyplývá, že jednotné vízum může být příslušným orgánem prohlášeno za neplatné pouze na základě důvodu shodujícího se s důvody pro zamítnutí stanovenými v čl. 32 odst. 1 a čl. 35 odst. 6 tohoto kodexu (v tomto smyslu viz rozsudek Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, body 42 a 43). Jediný důvod prohlášení víza za neplatné, který se týká přímo cestovního dokladu, tudíž spočívá podle čl. 32 odst. 1 písm. a) bodu i) uvedeného kodexu v situaci, v níž je předložený doklad při udělování víza padělaný, napodobený nebo pozměněný. Z toho vyplývá, že prohlášení cestovního dokladu opatřeného vízem za neplatný po udělení víza nepředstavuje důvod prohlášení víza příslušným orgánem za neplatné.

36 S ohledem na výše uvedené je na druhou otázku nutno odpovědět tak, že čl. 24 odst. 1 a článek 34 vízového kodexu musí být vykládány v tom smyslu, že prohlášení cestovního dokladu za neplatný orgánem třetí země nemá automaticky za následek neplatnost jednotného víza vyznačeného v tomto dokladu.

K první otázce

37 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 5 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu ve spojení s čl. 13 odst. 1 tohoto kodexu vykládán v tom smyslu, že podmiňuje vstup státních příslušníků třetích zemí na území členských států tím, že platné vízum předložené při hraniční kontrole bude nutně vyznačeno v platném cestovním dokladu.

38 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že čl. 13 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu stanoví, že se vstup na území členských států odepře státnímu příslušníkovi třetí země, který nespĺňuje všechny podmínky vstupu vymezené v čl. 5 odst. 1 tohoto kodexu a nepatří do některé z kategorií osob uvedených v odstavci 4 posledně uvedeného článku.

39 Podle čl. 5 odst. 1 uvedeného kodexu jsou prvními dvěma podmínkami vstupu na území členských států pro státní příslušníky třetích zemí platný cestovní doklad nebo doklady opravňující k překročení hranice a platné vízum, pokud je požadováno na základě nařízení č. 539/2001.

40 Je tudíž nutno konstatovat, že znění uvedeného ustanovení rozlišuje mezi podmínkou vstupu týkající se držení cestovního dokladu, stanovenou v čl. 5 odst. 1 písm. a) Schengenského hraničního kodexu, a podmínkou týkající se držení víza, stanovenou v téže odstavci 1 písm. b), aniž by bylo jakkoli uvedeno, že podmínkou vstupu je, aby vízum bylo vyznačeno v cestovním dokladu, který je platný v den překročení hranice.

41 Oproti tomu, jak bylo zdůrazněno lotyšskou a finskou vládou, některé jazykové verze čl. 7 odst. 3 písm. a) bodu i) Schengenského hraničního kodexu, jako jsou verze španělská, estonská, italská a lotyšská, vyjadřují myšlenku, že se příslušné orgány musí při hraniční kontrole ujistit, že státní příslušník třetí země má platný cestovní doklad opatřený vízem.

42 Většina znění jiných jazykových verzí uvedeného ustanovení Schengenského hraničního kodexu, a sice verze dánská, německá, řecká, anglická, francouzská, litevská, maďarská, maltská, nizozemská, polská, portugalská, slovinská a švédská, nicméně neuvádějí, že vízum musí být nezbytně vyznačeno v cestovním dokladu platném v den překročení hranice, zatímco jiné jazykové verze, jako jsou česká a finská verze, jsou v tomto ohledu poněkud nejednoznačné.

43 Nezbytnost jednotného výkladu ustanovení unijního práva nicméně v případě rozdílů mezi různými jazykovými verzemi tohoto ustanovení vyžaduje, aby bylo dotčené ustanovení vykládáno závislostí na kontextu a účelu právní úpravy, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudky DR a TV2 Danmark, C-510/10, EU:C:2012:244, bod 45, jakož i Bark, C-89/12, EU:C:2013:276, bod 40).

44 Pokud jde zprv o kontext, do něhož je zasazen čl. 5 odst. 1 a čl. 7 odst. 3 písm. a) bod i) Schengenského hraničního kodexu, je nutno podotknout, že se článek 7 tohoto kodexu nachází v hlavě II kapitole II uvedeného kodexu, nadepsané „Ochrana vnějších hranic a odepření vstupu“, kdežto článek 5 téhož kodexu je součástí uvedené hlavy II kapitoly I, nadepsané „Překračování vnějších hranic a podmínky vstupu“.

- 45 Jak z nadpisu článku 7 Schengenského hraničního kodexu, tak i ze znění odst. 3 písm. a) téhož článku ostatně vyplývá, že účelem tohoto ustanovení není zavést podmínky vstupu státních příslušníků třetích zemí, ale upřesnit různé aspekty důkladné kontroly, kterou musí provést příslušné orgány, aby se zejména ujistily, zda státní příslušníci třetích zemí dodrželi podmínky vstupu stanovené v čl. 5 odst. 1 tohoto kodexu.
- 46 Je třeba rovněž zdůraznit, že čl. 13 odst. 2 uvedeného kodexu stanoví, že přesné důvody rozhodnutí o odepření vstupu musí být státnímu příslušníku třetí země oznámeny prostřednictvím jednotného formuláře uvedeného v příloze V části B téhož kodexu.
- 47 Mezi devíti políčky uvedenými v tomto formuláři, která příslušné orgány zaškrtnou pro účely sdělení důvodů rozhodnutí o odepření vstupu, je přitom několik různých políček týkajících se cestovního dokladu nebo předloženého víza. Tento formulář naproti tomu neobsahuje žádné políčko umožňující odůvodnit odepření vstupu skutečností, že předložené platné vízum není vyznačeno v dokladu platném v den překročení hranice.
- 48 Z článku 29 odst. 2 vízového kodexu kromě toho vyplývá, že unijní zákonodárce nezamýšlel vyloučit jakoukoli možnost vstupu na území členských států bez nutnosti víza vyznačeného v platném cestovním dokladu, neboť výslovně stanovil možnost připojit vízum na samostatný formulář, pokud členský stát, který vízum udělil, neuznává cestovní doklad, který mu byl předložen.
- 49 Dále by bylo vízum, jehož doba platnosti neuplynula, vyznačené v cestovním dokladu prohlášeném za neplatný až po udělení tohoto víza, zbaveno po takovém prohlášení za neplatné účinku, pokud by již nemohlo být předloženo za účelem vstupu na území členských států, přestože je spolu s ním předložen platný cestovní doklad. Takový výklad Schengenského hraničního kodexu by však *de facto* zbavil účinku platnost takového víza, která vyplývá z čl. 24 odst. 1 a z článku 34 vízového kodexu, jak byly vyloženy v bodě 36 tohoto rozsudku.
- 50 Pokud jde zadruhé o cíle sledované Schengenským hraničním kodexem, z bodu 6 odůvodnění tohoto kodexu vyplývá, že ochrana hranic by měla pomáhat v boji proti nedovolenému přistěhovalectví a obchodování s lidmi a zabránit jakékoliv hrozbě pro vnitřní bezpečnost, veřejný pořádek, veřejné zdraví a mezinárodní vztahy členských států. Kromě toho čl. 2 bod 10 uvedeného kodexu upřesňuje, že hraniční kontroly mají zajistit, aby byl osobám povolen vstup na území členských států nebo jeho opuštění.
- 51 Za účelem dosažení uvedených cílů čl. 7 odst. 3 téhož kodexu stanoví, že státní příslušníci třetích zemí jsou při vstupu a výstupu podrobeni důkladné kontrole, která zejména zahrnuje kontrolu vstupních a výstupních razítek v cestovním dokladu dotyčného státního příslušníka třetí země, aby se ověřilo, zda daná osoba nepřekročila maximální délku povoleného pobytu na území členských států.
- 52 Je sice pravda, jak tvrdí lotyšská a finská vláda, že tato kontrola je obtížnější v případě současného předložení cestovního dokladu prohlášeného za neplatný, na kterém je vyznačeno platné vízum, a platného cestovního dokladu.
- 53 Jak nicméně uvedl generální advokát v bodě 68 svého stanoviska, předložení dvou různých cestovních dokladů nestaví příslušné orgány do situace, v níž nejsou schopny za rozumných podmínek provést kontrolu stanovenou v čl. 7 odst. 3 Schengenského hraničního kodexu při zohlednění informací vyplývajících z obou cestovních dokladů, které jim byly předloženy.
- 54 Tyto orgány ostatně čelí podobným problémům v případě výslovně stanoveném zákonodárcem Unie, jedná-li se o záznam vstupu nebo výstupu na oddělený list namísto otisku vstupního nebo výstupního razítka na cestovní doklad, stanovený v čl. 10 odst. 3 druhém pododstavci Schengenského hraničního kodexu.

- 55 Kromě toho by předpoklad, že jsou praktické obtíže způsobené předložením dvou různých cestovních dokladů, jako byly doklady dotčené v původním řízení, dostatečným důvodem pro odepření vstupu státních příslušníků třetích zemí, jejichž jednotné vízum je vyznačeno na cestovním dokladu prohlášeném za neplatný, vedl k nerespektování požadavku, podle kterého musí být hraniční kontroly přiměřené sledovaným cílům, uvedeným v čl. 6 odst. 1 druhém pododstavci Schengenského hraničního kodexu ve spojení s bodem 7 odůvodnění tohoto kodexu.
- 56 Z výše uvedeného vyplývá, že na první otázku je nutno odpovědět tak, že čl. 5 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu ve spojení s čl. 13 odst. 1 tohoto kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že nepodmiňuje vstup státních příslušníků třetích zemí na území členských států tím, že platné vízum předložené při hraniční kontrole bude nutně vyznačeno v platném cestovním dokladu.

Ke třetí otázce

- 57 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 5 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu ve spojení s čl. 13 odst. 1 tohoto kodexu vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená v původním řízení, která podmiňuje vstup státních příslušníků třetích zemí na území dotyčného členského státu tím, že platné vízum předložené při hraniční kontrole bude nutně vyznačeno v platném cestovním dokladu.
- 58 S ohledem na odpověď poskytnutou na první otázku lze na třetí otázku dát zápornou odpověď patrně pouze tehdy, jestliže má členský stát prostor pro uvážení, který mu umožňuje odepřít vstup státního příslušníka třetí země na své území na základě podmínky vstupu, která není stanovena v Schengenském hraničním kodexu.
- 59 V tomto ohledu je nutno uvést, že ze samotného znění čl. 5 odst. 1 uvedeného kodexu vyplývá, že tento kodex stanoví seznam podmínek vstupu státních příslušníků třetích zemí na území členských států, a nikoli minimální seznam důvodů, na základě kterých musí být odepřen vstup státních příslušníků třetích zemí na toto území.
- 60 Článek 7 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu navíc upřesňuje, že hraniční kontroly se provádějí v souladu s kapitolou II hlavy II tohoto kodexu.
- 61 Článek 7 odst. 3 a článek 8 uvedeného kodexu, které jsou součástí této kapitoly II, sice stanoví povinnost příslušných orgánů ověřit podmínky vstupu stanovené v čl. 5 odst. 1 téhož kodexu a možnost zmírnit hraniční kontroly, avšak žádné ustanovení této kapitoly nezmiňuje možnost těchto orgánů rozšířit tyto kontroly tím, že budou vyžadovat plnění jiných podmínek vstupu, než jaké jsou uvedeny v posledně uvedeném ustanovení.
- 62 Kromě toho skutečnost, že článek 13 Schengenského hraničního kodexu v odst. 1 stanoví, že se vstup na území členských států odepře státnímu příslušníku třetí země, který nesplňuje všechny podmínky vstupu vymezené v čl. 5 odst. 1 tohoto kodexu a nepatří do některé z kategorií osob uvedených v odstavci 4 posledně uvedeného článku, přičemž v odst. 2 druhém pododstavci téhož článku 13 stanoví, že přesné důvody odepření vstupu musí být oznámeny prostřednictvím jednotného formuláře uvedeného v příloze V části B uvedeného kodexu, hovoří ve prospěch výkladu, že výčet podmínek vstupu uvedený v tomto čl. 5 odst. 1 je taxativní (obdobně viz rozsudek Koushkaki, EU:C:2013:862, bod 38).
- 63 Jednotný formulář stanovený v uvedené příloze V části B ostatně zahrnuje devět políček, které příslušné orgány zaškrtnou pro účely oznámení důvodů odepření vstupu státnímu příslušníku třetí země. Šesté políčko odpovídá délce pobytu uvedené v čl. 5 odst. 1 první části věty Schengenského hraničního kodexu, zatímco ostatní políčka odkazují na podmínky stanovené v tomtéž odstavci v písmenech a) až e).

- 64 Příloha V část A Schengenského hraničního kodexu rovněž upřesňuje, že v případě odepření vstupu musí dotyčný příslušník pohraniční stráže zejména zapsat do pasu písmena odpovídající důvodům odepření vstupu, jejichž seznam je uveden na jednotném formuláři při odepření vstupu.
- 65 Navíc z článku 1 a z bodů 4, 8 a 19 odůvodnění uvedeného kodexu vyplývá, že účelem tohoto kodexu je vytvořit podmínky, kritéria, jakož i prováděcí pravidla použitelná při kontrole na vnějších hranicích Unie, čehož nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států. Bod 6 odůvodnění uvedeného kodexu ostatně upřesňuje, že ochrana hranic je věcí zájmu nejen členského státu, na jehož vnějších hranicích se provádí, ale všech členských států, které zrušily ochranu vnitřních hranic, což vyžaduje společnou definici podmínek vstupu.
- 66 Výklad, podle kterého Schengenský hraniční kodex pouze ukládá členským státům povinnost odepřít vstup na své území v určitých přesně stanovených situacích, avšak bez úpravy harmonizovaných podmínek pro vstup na toto území, je tedy neslučitelný se samotným cílem tohoto kodexu (obdobně viz rozsudek Koushkaki, EU:C:2013:862, bod 50).
- 67 Soudní dvůr již ostatně rozhodl, že cílem systému zavedeného Schengenskou dohodou ze dne 14. června 1985 je zabezpečit vysokou a jednotnou úroveň kontroly a ostrahy vnějších hranic jakožto důsledek volného překračování vnitřních hranic schengenského prostoru (rozsudek Komise v. Španělsko, C-503/03, EU:C:2006:74, bod 37), díky dodržování harmonizovaných pravidel kontroly na vnějších hranicích, která byla zavedena články 6 až 13 Schengenského hraničního kodexu (v tomto smyslu viz rozsudek ANAFE, C-606/10, EU:C:2012:348, body 26 a 29).
- 68 Kromě toho, i když pouhé držení jednotného víza neopravňuje podle článku 30 vízového kodexu automaticky ke vstupu, bylo by ohroženo dosažení cíle usnadnění oprávněného cestování, uvedeného v bodě 3 odůvodnění vízového kodexu, kdyby se členské státy mohly dle svého uvážení rozhodnout, že odepřou vstup státnímu příslušníku třetí země, kterému bylo uděleno jednotné vízum, a to přidáním podmínky vstupu k podmínkám, které jsou vyjmenovány v čl. 5 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu, přestože se unijní zákonodárce nedomníval, že by měla být taková podmínka splněna pro vstup na území členských států (obdobně viz rozsudek Koushkaki, EU:C:2013:862, bod 52).
- 69 Z toho vyplývá, že členský stát nemá prostor pro uvážení umožňující mu odepřít vstup státnímu příslušníku třetí země na své území na základě podmínky, která není stanovena Schengenským hraničním kodexem.
- 70 Z výše uvedených úvah vyplývá, že na třetí otázku je nutno odpovědět tak, že čl. 5 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu ve spojení s čl. 13 odst. 1 tohoto kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená v původním řízení, která podmiňuje vstup státních příslušníků třetích zemí na území dotyčného členského státu tím, že platné vízum předložené při hraniční kontrole bude nutně vyznačeno v platném cestovním dokladu.

K nákladům řízení

- 71 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 24 odst. 1 a článek 34 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) musí být vykládány v tom smyslu, že prohlášení cestovního dokladu za neplatný orgánem třetí země nemá automaticky za následek neplatnost jednotného víza vyznačeného v tomto dokladu.
- 2) Článek 5 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010 ze dne 25. března 2010, ve spojení s čl. 13 odst. 1 téhož nařízení musí být vykládán v tom smyslu, že nepodmiňuje vstup státních příslušníků třetích zemí na území členských států tím, že platné vízum předložené při hraniční kontrole bude nutně vyznačeno v platném cestovním dokladu.
- 3) Článek 5 odst. 1 nařízení č. 562/2006, ve znění nařízení č. 265/2010, ve spojení s čl. 13 odst. 1 téhož nařízení musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená v původním řízení, která podmiňuje vstup státních příslušníků třetích zemí na území dotyčného členského státu tím, že platné vízum předložené při hraniční kontrole bude nutně vyznačeno v platném cestovním dokladu.

Podpisy.